

РЕШЕНИЕ

№ 2742

гр. София, 06.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 35 състав, в публично заседание на 16.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **2320** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.6, ал.6 от Закона за обезщетяване на собственици на отчуждени имоти /ЗОСОИ/.

Образувано е по жалба от А. Г. К., Г. С. К., Д. Н. М. и Г. Н. М. срещу мълчалив отказ на Областния У. на О. С. по заявление вх. № РД-9700-6856 / 23.11.1998 г. за обезщетяване с компенсаторни записи като наследници на Д. П М. и М Н М за имот дворно място в кв. Н. с площ от 437.55 кв.м., съставляващо парцел XI в кв. 97 в землището на с.Н., отчужден с Решение от 25.03.1949 г. на Министерство на правосъдието, Варненска комисия по реда на Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост.

Жалбоподателите, чрез процесуален представител А. С, твърдят, че отказът е незаконосъобразен. Молят отказа да бъде отменен, като се признае правото на обезщетение с компенсаторни записи. Претендират разноски, за което представят списък.

Ответникът, чрез юрисконсулт Г., оспорва жалбата. Излага съображения за неоснователност на същата. Възразява срещу представения списък с разноски и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът счита жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт, от заинтересовани лица, като наследници на Д. П М., и в срок.

Жалбата е датирана на 29.03.2000 г., подадена на 29.03.2000 г., видно от пощенското клеймо по пощенска пратка № 7245 и получена в Областна администрация на О. С. на 31.03.2000 г., според обратната разписка за доставянето ѝ.

Предвид удължаването на срока, в който законът предвижда, че може да се обжалва мълчаливия отказ в чл.6, ал.6 от ЗОСОИ с ДВ, бр.9 от 01.02.2000 г., а именно до 31.03.2000 г., жалбата следва да се приеме за подадена в срок.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд С. – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и обсъди всички събрани по делото доказателства, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Съгласно чл.6, ал.3 от ЗОСОИ по исканията за обезщетяване, подадени по реда на чл.6, ал.1, т.2 от закона, компетентен да се произнесе е Областният У..

При горното следва да се приеме, че е сезиран компетентният по закон административен орган.

За да е налице право на обезщетение по реда на ЗОСОИ следва да са изпълнени предвидените в закона предпоставки:

Първо, става въпрос за имоти, одържавени по законите и начините, посочени в чл. 1 и 2 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти /ЗВСОНИ/.

На второ място, тези имоти да не могат да бъдат върнати реално, поради някоя от изброените в чл.2, ал.1 от ЗОСОИ причини: защото са станали публична собственост на държавата или на общините, придобити са добросъвестно от трети лица, или върху тях са извършени, при спазване на действащото законодателство, строежи или други промени, които не позволяват реалното им връщане.

На трето място, право на такова обезщетение имат собствениците или правоприемниците на собственици на такива имоти.

На последно място, правоимащите лица следва да са направили искане за обезщетяване в предвиден в закона преклузивен срок.

Конкретното административно производство е започнало по заявление вх. № РД-9700-6856 / 23.11.1998 г. от А. Г. К., Г. С. К., Д. Н. М. и Г. Н. М., като наследници на Д. П. М. и М. Н. М., с приложени удостоверения за наследници, с искане за обезщетяване с компенсаторни записи за отчужден имот, за който не са получили обезщетение, а именно дворно място в кв. Н. с площ от 437.55 кв.м., съставляващо парцел XI в кв. 97 в землището на с.Н., отчужден с Решение от 25.03.1949 г. на Министерство на правосъдието, Варненска комисия по реда на Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост.

От горното, както и от останалите доказателства по делото, подкрепящи изложените в заявлението обстоятелства е видно, че са изпълнени предпоставките, даващи право за получаване на обезщетение по реда на ЗОСОИ.

Става въпрос именно за имот, одържавени по един от законите и начините, посочени в чл. 1 и 2 от ЗВСОНИ, в случая, това е Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост, като отчуждаването е станало въз основа на ПМС № 94 от 04.08.1949 г. и с Решение от 25.03.1949 г. на Министерство на правосъдието, Варненска комисия по реда на ЗОЕГПНС.

Имотът е актуван с Акт за завземане на недвижим имот за държавен от 29.01.1953 г. на Председателя на изпълкома на Коларовски народен съвет. В графа № 5 по акта относно ползващия имота е посочено „15-16-то Средни училища”.

Според писмо от кмета на Р. „Н.“ № ОИ-А-9/18.12.2001 г., както и с оглед представените скици от ГИС – С. и от техническата служба на Р. „Н.“, имотът, който е бивш парцел парцел XI в кв. 97 в землището на с.Н., е включен в района на училище, отреден имот пл. № 64, кв., и изцяло попада в двора на 16-то ОУ „Р Ж“, ул. Д който е публична общинска собственост.

За целия имот на училището, включващ и този имотного след влизане в сила на Закона за общинската собственост е съставен и Акт за публична общинска собственост № 92 / 12.03.1997 г., одобрен от Кмета на Р. „Н.“ – С. О..

При горните факти следва да се приеме и изпълнението на следващата предпоставка от фактическия състав, обосноваващ правото на обезщетение, а именно имотът не може да бъде върна реално, поради обстоятелството, че е станал публична собственост на общината.

И накрая, следва да се приеме, че искането е подадено в законоустановения преклюзивен срок за това.

Общият срок, валиден при всички заявления по закона, е този по чл.6, ал.1 от ЗОСОИ. Съгласно разпоредбата на чл.6, ал.1 от ЗОСОИ заявленията за обезщетяване по реда на този закон следва да бъдат подавани от претендиращите права на обезщетение, в едногодишен срок от влизането му в сила - т.е. до 23.11.1998 г. ЗОСОИ е публикуван в ДВ., бр. 107 от 18.11.1997 г. и до изменението на текста на чл. 6 с ДВ, бр. 45 от 21.04.1998 г. срокът за подаване на заявленията за обезщетяване е бил шестмесечен от влизането на закона в сила. С посоченото изменение и допълнение срокът (за подаване на исканията) е станал едногодишен от влизането на закона в сила. ЗОСОИ е влязъл в сила три дни след обнародването му, но тъй като 18.11.1998 г. е бил неработен ден, едногодишният срок за подаване на заявленията е изтекъл на 23.11.1998 г. - в края на работния ден.

Както бе посочено по-горе, заявлението е с вх. № РД-9700-6856 / 23.11.1998 г. в Областна управа на О. С., т.е. в рамките на този срок.

При горните аргументи мълчаливият отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен поради противоречие с материалноправните разпоредби на ЗОСОИ. За да се признае право на обезщетение на лицата, следва да бъде обсъден и вида на обезщетението.

На първо място, в самото заявление последните са поискали обезщетение с „компенсаторни записи“.

Освен това, дори и да не го бяха направили, тук следва да се отбележи, че хитопезата попада в ограничителната разпоредба на чл.2, ал.4 от ЗОСОИ, която допуска само този начин на обезщетяване, а именно: „Собствениците имат право да изберат начина на обезщетение с изключение на случаите, когато земите са станали публична собственост на държавата или на общините до 25 февруари 1992 г., придобити са до тази дата от добросъвестни лица, или на такива лица е отстъпено законно право на строеж и строежът е бил започнал при влизането на този закон в сила.“

Настоящият случай изпълнява първото предложение на горната норма, тъй като става въпрос за имот, който е публична собственост по предназначението си още при завземането му /вж. посоченото в акта за завземане от 1953 г. за ползвател на имота, който е училище/. Като част от двора на училище, имотът е имал предназначение за трайно задоволяване на обществени потребности от местно значение. Затова и на основание чл. 3, ал. 2, т. 3 ЗОС той е бил публична общинска собственост. Независимо, че актът за публична държавна собственост да е съставен през 1997 г., т.е. след

приемане на Закона за общинската собственост, имотът е станал такъв поради функциите които изпълнява много преди това. Актът за публична общинска собственост няма конститутивно действие съгласно чл. 5, ал. 3 ЗОС. Той само констатира вече съществуващата публична общинска собственост /училище/, без да е извършвана промяна, при която имота да е променил предназначението си.

При горните прадпоставки следва да бъде отменен на основание чл.146, т.4 от АПК мълчаливият отказ на Областния У. на О. С. по заявление вх. № РД-9700-6856 / 23.11.1998 г. А. Г. К., Г. С. К., Д. Н. М. и Г. Н. М. поради несъответствие с материално – правните разпоредби на ЗОСОИ и да бъде признато право на обезщетение с компенсаторни записи на лицата, като наследници на Д. П М. и М Н М за имот дворно място в кв. Н. с площ от 437.55 кв.м., съставляващо парцел XI в кв. 97 в землището на с.Н., отчужден по реда на Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост.

Горното е предпоставка за административния орган да пристъпи към изпълнение на втората фаза от производството по обезщетяване с определяне на размера на дължимото им обезщетение в сроковете по ЗОСОИ.

Извън предмета на спора, предвид приложените към преписката няколко молби относно възстановяване на „загубена” преписка № РД-9700-6856 от 1998 г. „поради напуснали служители на Областна управа”, съдът държи да отбележи, че последното е недопустимо за съвременна администрация.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени направените от жалбоподателите разноси по делото. Разноските са своевременно поискани от процесуалния представител на жалбоподателя.

От представения списък, съдът счита, че такива се дължат за адвокатско възнаграждение, в размер на 400 лв., платени според приложения договор за правна защита и съдействие. Не се приемат за необходими такива посочените в списъка разходи за копия от документи от 1.60 лв. и за снабдяване със скица от ГИС – С. от 77,94 лв. Предвид изхода на делото, сумата за адвокатско възнаграждение се възстановява от бюджета на органа, издал акта, за което следва да бъде осъдена Областна администрация на О. С., във връзка с чл.57, ал.2 от Закона за администрацията.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и ал.3 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд С. – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба от А. Г. К., Г. С. К., Д. Н. М. и Г. Н. М. мълчалив отказ на Областния У. на О. С. по заявление вх. № РД-9700-6856 / 23.11.1998 г., като вместо него постановява:

ПРИЗНАВА право на обезщетение с компенсаторни записи на А. Г. К., Г. С. К., Д. Н. М. и Г. Н. М. за отчуждения от наследодателите им Д. П М. и М Н М имот дворно място в кв. Н. с площ от 437.55 кв.м., съставляващо парцел XI в кв. 97 в землището на с.Н., отчужден с Решение от 25.03.1949 г. на Министерство на правосъдието, Варненска комисия по реда на Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост.

ИЗПРАЩА административната преписка на Областния У. на О. С. за продължаване на

процедурата с изпълнение на втората фаза от производството по обезщетяване с определяне на размера на дължимото им обезщетение в сроковете по ЗОСОИ.

ОСЪЖДА Областна администрация на О. С. да заплати на А. Г. К., Г. С. К., Д. Н. М. и Г. Н. М. сумата от 400 лв. /четиристотин лева/ поискани разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: